

07. Poglavlje

Valinndor

Kad je svanulo, nastavili su put prema Valinndoru. Zaobišli su široku i ugodnu trgovačku cestu, prešli most preko rijeke Oris i ušli u gustu valindorsku šumu. Što su dublje zalazili u nju, sve se više činilo kao da je potpuno neprohodna, ali vještom vilenja kom oku, otkrivali su se brojni puteljci dovoljni široki da kroz njih nesmetano kro i natovareni jednorog.

Cvrkut ptica, šuštanje lišća, glasanje šumskih životinja i vjetar kroz krošnje ispunjavali su Caitlinine uši kao dobro poznata šumska melodija koja dolazi iz neodredive udaljenosti.

Ovdašnje šumske životinje bile su drugačije nego one na koje je Caitlin navikla. Prilazile su joj bez straha i gledale je sa zanimanjem. Mogla je pomilovati blistavo krzno srndača koji je koračao uz Laureninog jednoroga. Nisu se bojale ni Bravecata ni Quickfoota. Malena vjeverica je skočila Quickfootu na ramena i ostavila mu lješnjak u krilu. Iznenađeni gmazoliki joj zahvali i prihvati plod. „Kak je ovdje lepe. Čak su i životinje pristojne“, zamalo zaplale od sreće.

Dan je protekao u uzbuđenjima koja su im donosili susreti sa svijetom valindorske šume. Činilo se kao da sve opasnosti i nemila iznenađenja pripadaju dalekom svijetu koji nema pristupa u šumski raj Valinndora.

Prenošili su na malom proplanku, pod zvjezdanim nebom. Quickfoot nikada u životu nije spavao mirnije. Pomislio je da je u raju. Toliko spokoja, mirnoće i sreće na jednom mjestu nikada nije doživio. Htio je zauvijek ostati u valindorskoj šumi.

No, morali su krenuti dalje. Proplanak gdje se nalazio grad bio je vrlo blizu.

Grad je bio okružen visokim zidinama koje su stopljene sa šumom iz daljine bile posve nevidljive, pa se činilo lako osvojivim. No, svatko tko mu se približio, morao je zastati pred bedemima koji su mogli odolijevati i najvatrenijim napadima. Teška drevna vrata, uvijek zatvorena iste vrste kao i bedemi, uvala su ulaz u grad. Što će takve zidine u tako mirnom mjestu, pomislio je Quickfoot. Zar ovdje postoji neko zlo od kojeg se moraju čuvati? Upitao je Elesara na što mu je on odgovorio da su vilenjaci i patuljci zajedno sagradili bedeme, da zaštite Valinndor od razbojnika i drugih zlih ljudi koji žele narušiti njihov dom. Opravdan razlog.

Kada su se približili na petstotinjak koraka, prodorni zvuk roga najavio je njihov dolazak. S osmatranice se začuje uzvik:

„Otvaram vratnice! Vratio se lord Elesar!“

„Lord Elesar? Baš paše naziv za ovak velku hižu!“ s divljenjem čuje Quickfoot.

Iako velika i teška, vrata su se otvorila gotovo nečujno. Kada se pred njima pojavio grad, Caitlin i Quickfoot su ostali bez daha.

„Nemreš zamisliti, koja hiža! Takvu još nis videl, a videl sam svakakve“, zadivljeno čuje Quickfoot.

„Nevjerojatno! Koje li ljepote!“ nadoda Caitlin, koja je pokušala u jednom dahu upiti krajolik ispred nje; vilenja ke ku ice uz i na drve u, potok što je protjecao sredinom grada, vilenja ka djeca što se igraju... sve je izgledalo kako joj je Elesar opisivao. Uz svu ljepotu, pozornost joj je privukla i igra jednoroga i pegaza. Konji su se igrali nasred poplo ene ceste, bez imalo brige što pokraj njih še u vilenjaci.

Kada su ušli u grad, stanovništvo se klanjalo pred Elesarem i radosno ga pozdravljalo. Lord je esto znao izbivati iz Valinndora i kada bi se vratio, vilenjaci su uvijek bili sretni što ga vide.

Elesar je uzvratio pozdrav i sam sretan što se vratio ku i. Sjahao je s jednoroga i prepusti ga pažu koji je dotr ao u susret.

„Nagradite ova dva ljepotana“, re e. „Proputovali su dalek put i bili su nam od velike koristi. Zaslužili su.“

„Odmah, lorde“, paž preuze uzde jednoroga i odvede ih.

„Elesar! Vratio si se!“ za uje se meki glas.

Društvo se okrene i ugledaju vilenjakinju koja je tr ala prema njima. Na sebi je imala samo prozirnu svilenu haljinu kroz koje su se vidjele njene grudi i svjetlo ljubi asta vilenja ka put. Tr ala je bosa, ne osvr u i se na oštro kamenje i korijenje koje je stršilo iz tla. Duga crna kosa sezala joj je gotovo do struka. Plave o i, pune radosti svijetlile su iz daljine. Prišavši im, bacila se Elesaru u zagrljaj.

„Kalisa!“ radosno e Elesar.“ „Nedostajala si mi!“

„I ti meni, medeni!“ uzvрати Kalisa i poljubi ga u usta.

„Medeni?“ za udi se Caitlin. Za razliku od Lauren, njezina sestra je bila živahna i druželjubiva.

„To ti je moja sestra“, progun a Lauren. „Neprekidni izljevi emocija, a nikad ne znaš kad e se na koga obrušiti“, prekriži ruke na prsima i frkne nosom.

„Sestrice moja! Bravecat! Kako se radujem što vas vidim!“ uzvikivala je Kalisa i nastavila dijeliti zagrljaje i poljupce. Pogled joj skrene na Caitlin i Quickfoota. „Tko su vam prijatelji?“

„Ovo je Caitlin, k i kralja Christiana“, predstavi je Elesar, a Kalisa se odmah obraduje:

„Oh, princeza!“ uhvati rubove haljinice i nakloni se: „ ast mi je zaželjeti Vam dobrodošlicu u Valinndor, Visosti.“

„Hvala vam, gospo ice Kalisa. Uistinu je prekrasan ovaj grad“, odvrati Caitlin. „I zovite me Caitlin.“

„U redu, drago mi je što smo se upoznale, Caitlin. I vi me zovite Kalisa. Svi Elesarevi prijatelji su i moji“, potom pogleda Quickfoota. Gmazoliki je piljio u nju, nepomi an kao ukopan.

„Quickfoote, zatvori usta i prestani zuriti u moju sestru!“ podsjeti ga Lauren.

„Ha, ha. Nema veze, ve sam se naviknula na putuju e trgovce“, nasmije se Kalisa.

„Imaju isti taj tupi izraz lica kada pro u kraj jezera i ugledaju nas kako se kupamo.“

Quickfoot nije ništa odgovorio. I dalje je buljio.

„Sad je dosta! Dođi, Quickfoote! Upoznat u vas s gradom“, ljubomorno reče Lauren, zgrabi njega i Caitlin za ruke, pa ih povede niz cestu. Dok ga je Lauren vukla, Quickfoot se još jednom okrenuo i pogledao Kalisu. Tupi osmijeh mu je iskrivio lice.

„Gdje si našao tog Quickfoota, Elesare? Baš je smiješan!“ upita ga Kalisa.

„On je našao nas. Ispričati ti kasnije“, odvrati Elesar i ponovo je zagrli.

„Ako nemate ništa protiv, ja idem na zaslužen kupanje!“ reče Bravecat i nekakvu odgovor, laganim korakom krene prema jezeru.

„Zaslužen? Nisi se nimalo promijenio, ti veliki mačku!“ osmjehne se Kalisa. I da je htjela, nije mogla sakriti osmijeh.

„Lijepo je vratiti se kući“, Elesar duboko udahne šumski zrak. Ponovo je osjetio mir i spokoj u srcu. Ali na žalost, nije imao vremena uživati u njemu. „Gdje ti je sestra?“ upita Kalisu.

„Upravo je odvela Caitlin i Quickfoota“, odgovori Kalisa.

„Ne ta sestra! Znaš ti dobro na koga mislim, vragolanko!“

„Ha, ha, znam! Fiona je opet u patroli sa svojom jedinicom. Obilazi cijelu valindorsku granicu, vrati se da obnovi zalihe i ponovno ode. Rijetko je vidim.“ Kalisa slegne ramenima. Ni sama nije znala što ju to tjera da živi tako.

„Ah, njena duša je kao neukrotivi jednorog“, kimne Elesar kao da ju je htio ukoriti. Ali i sam je bio slične naravi pa joj nije mogao zamjeriti. „Šteta što nije ovdje. Propustiti pustolovinu kakvu rijetko kada ima prilike doživjeti. Moram odmah sazvati Vijeće, pa ćeš je ti zamijeniti. Raspravljat ćemo povijesne stvari.“

„Kakve povijesne stvari? Meni se ponekad čini kao da je povijest u Valinndoru stala“, reče Kalisa i Elesar kimne potvrdno na te riječi. Uistinu je izgledalo kao da je vrijeme stalo u Valinndoru. Što bi dao da je to istina...

„Hajde, obuci se prikladnije. Objasniti ti putem“, reče joj Elesar i krenu zajedno prema dvoru.“

*

Na putu do jezera, Lauren se i dalje ljutila na Quickfoota.

„Ponašaš se nedolično, gmazu!“

„Si vidla svoju sestru?! Kakva ljepotica, kaj ne vidiš?“ odvrati Quickfoot još otkorano.

„Quickfoote, dosta! Moglo bi ti se dogoditi da ti zabrane ulazak u Valinndor!“

„A zakaj bi mi zabranili? Ko bi mi zabranil?“ Quickfoot se uozbilji. Nije htio da ga netko progna iz tako predivnog mjesta.

„Valinndor je sveto mjesto za vilenjake. Tko ne poštuje Sveti zakonik zauvijek je prognan iz njega. A prema visokorodnicima moraju se svi odnositi s poštovanjem. Ne možeš zuriti u njih kao tele. To se pogotovo odnosi na strane trgovce, koji ponekad zaborave na svoje ponašanje. Zbog toga postoji poseban dio grada namijenjen posjetiteljima i trgovcima“, reče Lauren pokazujući prema istočnom djelu grada. Malo područje odmah do potoka, koji je tekao paralelno s cestom, bilo je okruženo malom drvenom ogradom. U središnjem dijelu se nalazila gostionica, a ispred nje tržnica. Kraj gostionice pružao se niz konjušnica, dovoljno prostranih da primi sve vrste za jahanje.

„Ak je tak, onda oprosti! Nisam šteta buljiti. Zapravo šteta sam, ali nisam šteta da to gđo vidi. Teško je odvratiti pogleda od takve lepote“, ponizno reče Quickfoot.

Iako je slušala Lauren, Caitlin si nije mogla pomoći da ne gleda po itavom gradu. Žalila je što njezine oči ne mogu obuhvatiti cijelu sliku grada odjednom. „Lauren, kakva ono blaga svijetlost izvire iz one guste šume?“ upita, gledajući prema zapadu.

„To je Mistična šuma. To je sveto mjesto pegaza i jednoroga i nitko od vilenjaka ne odlazi tamo“, kratko reče vilenjakinja.

„A koji su muški a koje ženske?“ upita Quickfoot.

„Oboje imaju oba spola. To su dvije različite vrste, ali se međusobno vole kao da su isti. U ovome kraju nema mjesta ljutnji i mržnji. Ovdje vladaju mir, sklad i ljubav“, odgovori Lauren.

„A kak stojite s ljubomorom prema sestrama?“ našali se Quickfoot i namigne joj.

„Što?!“ Lauren povisi glas, a Quickfoot joj tihim tonom odgovori:

„Ovdje nema mjesta ljutnji i mržnji.“

Njegovo zadirkivanje je nasmijalo Caitlin. Što se ne može reći za Lauren. Šutke je stisnula zube. Znala je da još ima posla na tom području. Ljutnja je osjećaj s kojim ima najviše problema. Ali, nije se moglo reći da se ne trudi. Bar je tako ona mislila.

*

Patuljci, vjerni saveznici vilenjaka, klesari bez premca, koji više vole tvrdo kamenje od mekog šumskog tla, dobili su Elesarevo dopuštenje da nastane planinsku unutrašnjost. Za uzvrat mu oni sagradiše dvorac dostojan lorda Valinndora. Isklesan iz same planine, dvorac je zauzimao sjeverni dio grada. Svakičovjek bi zavidio s kakvim je umijećem napravljen. Zid što je okruživao dvor, izvirao je kod slapa St. Itar i kod Mistične šume. Šumsko raslinje što je raslo pokraj i penjalo se po njemu, stopilo ga je s okolnom šumom. Dvije kule osmatračnice, slične kao i na ulazu u grad, oblikovane kao visoki hrastovi iz Mistične šume, uvale su lordov dom, zajedno s drvenim vratima koja su uvijek bila otvorena. Sve duše s dobrim namjerama su bile dobrodošle.

No, najljepši dio dvorca bila je glavna dvorana u čijem je središtu žuborila i blistala mramorna fontana. Zidovi su bili isklesani i ukrašeni tako da su izgledali kao šuma.

Prijestolje od hrastovine, na kojem je Elesar provodio malo vremena, na sebi je imalo izrezbarene šumske životinje. Samo precizne vilenjake ruke su mogle tako oblikovati drvo. Životinje su se doimale gotovo stvarne.

Balkon koje je zauzimao gotovo cijelu jednu stranu dvorane, pružao je pogled na valindorsku šumu i cijeli grad; od vratnica pa sve do izvora rijeke koja se obrušava u jezero St. Itar. Tako je nazvano jezero u čast svetom Itaru, vilenjaku-putniku, koji se u nekom davnom trenutku odlučio odmoriti kraj vodopada.

Kada se napio vode, osjetio je kako se puni neobičnom snagom. Odlučio je dio rijeke pretvoriti u jezerce da se u njemu mogu osvježiti putnici namjernici. Nakon obavljenog posla, predahnulo je u hladovini velikog stabla, čija je bogata krošnja pružala ugodnu zaštitu svima koji su je tražili. Bilo je to Stablo vjenosti, prvo koje je ikada niknulo u Sillwithu. Sva ostala stabla u cijelom Sillwithu bila su njegovi potomci. Vilenjaci vjeruju da je ono izvor svega života na otoku.

Elesar se s posebnom pažnjom brine za njegovo očuvanje. Dao ga je ograditi magičnom ogradom tako da se samo oni s istim dobrotom u duši mogu odmarati pod

njegovim krošnjama. Vilin- ovjek esto zna sjediti pod Stablom u društvu Kalise, pa zajedno stvaraju melodije koje umiruju sve u Valinndoru.

Caitlin je bila o arana ljepotom Valinndora, no ipak, njezin radoznali um želio je znati više:

„Lauren, rekla si da patuljci žive u planinama kraj dvorca, zar ne?“

„To no. Zašto?“ vilenjakinja je primijetila da princezu još nešto zanima.

„A što je onda u onim tamo pe inama, visoko iznad dvorca?“

„Di to? Ja niš ne vidim“, re e Quickfoot.

„To moraš pitati Elesara, jer ja ne znam. Kalisa tvrdi da su neko tamo živjeli zmajevi, ali ona esto pretjeruje“, odmahne Lauren.

„Možda ima prav, kaj znaš?“ Quickfoot nije mogao odoljeti, a da se ne zauzme za Kalisu.

„Zmajevi? Ne znam! ula sam starješine da ih isto spominju. Uostalom, što bi oni radili ovdje?“ odvratu mu Lauren.

„Ipak u pitati Elesara. Zanima me što je tamo bilo“, re e Caitlin.

„Pitaj. Ja sam svoju dužnost napravila. Pokazala sam vam Valinndor i sada se napokon mogu i i okupati u jezero“, doda Lauren.

„Ideš se kupat? HUUUUura. Idemo i mi!“ Quickfoot je poskakivao od uzbu enja. U vodi se gmazoliki osje ao najbolje.

„Možete mi se pridružiti, pod uvjetom da eš biti pristojan“ opomene ga Lauren.

„Bum! Pokret!“ obe a Quickfoot i nestrpljivo krene prema jezeru.

Dok su kora ali cestom, stanovnici su ih ljubazno pozdravljali, a Quickfoot im je oduševljeno odmahivao. Još nije doživio da ga netko pozdravlja kao gosta, a ne obezvru uje kao roba.

Kad je ugledao jezero St.Itara, nije se mogao suzdržati od komentara:

„Ajme! Pogle ti to jezero! Kak je lepo! Kak je bistro! Nijedno jezero ni takvo u Mo vari. A vodopad! Joj suze mi idu!“

„Quickfoote! Smiri se. To je samo jezero“, smirivala ga je Lauren.

„Al ne kužiš! U Mo vari su jezera puna živina i mulja. Ni sli no ovom! Predivno!“ govorio je zaneseno.

Ni njega, ni djevojke nije trebalo nagovarati da u u u vodu. Gmazoliki se nije ustru avao obnažiti se pred djevojkama. Skinuo je crn plašt, dobiven od orka, te pamu nu košulju i hla e, koje je onako morao nositi kao rob, i kao od majke ro en sko io u jezero. Djevojke su ipak ostale pristojne i skinule samo prsluke i izme.

Na jezeru nije bilo nikoga osim njih troje i površina vode se ubrzo zapjenila od njihovih skokova, prskanja i bu kanja. Veseli povici i smijeh uli su se nadaleko.

Od silne zabave nisu primijetili jednog no nog vilenjaka kada im je prišao:

„Oprostite, gospo Lauren“ re e i nakloni se „lord Elesar traži da gospodin gmazoliki prisustvuje sastanku Vije a.“

Quickfoot je jedva povjerovao svojim ušima. „Gospodin gmazoliki“?! Ni u najsmjelijem snu nije se usudio pomisliti da bi ga ikad itko mogao tako osloviti. A, evo, to se dogodilo u Valinndoru. Svijet je za njega odjedanput postao radosno mjesto na kojem je i on dobrodošao gost. Hitro iza e iz vode i zaboravivši na odje u krene put dvorca. Tek ga je uljudno pogledavanje vilenjaka podsjetilo da se nalazi u svijetu u kojem je odje a obvezna.

Trkom se vratio na obalu, na brzinu se obukao i požurio za vilenjakom, svo vrijeme popraćen smijehom djevojaka.

*

Za okruglim stolom u glavnoj dvorani zasjedalo je valindorsko Vijeće. Na čelu s lordom Elesarem, vijećnici su prisustvovali Lakon, glavni dreser pegaza i jednoroga; Omar, starješina druida; Darg, kralj patuljaka; Melron, Elesarev zamjenik, uvar reda i mira; Kalisa, kapetanica valindorskih strijelaca, koja je nevoljko zamjenjivala svoju sestru Fionu.

„Dobra večer, damo i gospodo!“ odvrati Elesar. Važnost ovog Vijeća je bila velika. Nije se ni presvukao iz stare odjeće. Samo je ogrnuo plašt lorda. „Je li se u Valinndoru što god promijenilo od mog odlaska?“

„Ništa mnogo, gospodaru. Pegaza još uvijek ima više nego jednoroga, a patuljci još uvijek žele pretvoriti zmajevske pećine u svoje rudnike...“ izvijesti ga Melron. No ni vilenjak, s dugom crnom kosom i ozbiljnih crta lica, neobičnih za vilenjake, sjedio je s desna lordu.

„Ne u rudnike nego u veličanstvene dvorane!“ pravdao se Darg.

„Rekao sam da pećine ne dirate“, opomene ga Elesar.

„Ali, lorde Elesare. Prošlo je više od pet stotina godina“, tiho reče Darg u gustu crnu bradu. Nije razumio zašto ne želi prepustiti patuljcima pećine. Oni bi od njih napravili prekrasne kamene palače, kakve Sillwith nije vidio.

„Znam, gospodaru patuljče, ali slutim da će se Korback vratiti s jatom zmajeva.“

Ostali ušute. Nitko mu nije htio proturječiti. Elesar je neko vrijeme gledao u fontanu i prisjećao se vremena provedenog s Korbackom. Zeleni zmaj je često znao provoditi vrijeme s Elesarem pričajući o životu, Sillwithu, svemu. Elesar je imao tu rijetku čast da ga zmajevi zovu prijateljem među dvonošcima.

Nestrpljivo kašljucaju i Kalisa ga vrati u stvarnost.

„Dakle, ovdje smo da razgovaramo o ozbiljnoj temi. Kodran je slobodan.“

„Što?!“ u jedan glas reče ostali. Mislili su da će ovo biti još jedan sastanak u nizu u kojem će raspravljati o prepirkama patuljaka i vilenjaka ili o proširenju područja za trgovce.

„Zar je to moguće?“ upita zabrinuto Kalisa.

„I ne samo to. Oslobodio ga je Overlord i vjerujem da zajedno spremaju napad na Sillwith“, doda Elesar. Lica ostalih se skamene.

„Overlord!“ uzvikne Darg. „Mislio sam da je on samo legenda koja služi za strašenje male djece.“

„Overlord je stvaran, kao i problem koji nam stvara“, odgovori lord. „Ponovo je slobodan i ovog puta dvostruko jači. Pitanje je vremena kada će izbiti na površinu i krenuti u osvajanje“, zastane. „Došlo je vrijeme da se ljudi, vilenjaci i orobnjaci ponovo udruže u borbi protiv zajedničkog neprijatelja.“

„I patuljci!“ ispravi ga Darg. Patuljci su možda bili niži od vilenjaka, ali nadoknativali su to vrstom grahom i prodornim glasom.

„I patuljci, svakako. U Kiroshanu znaju što se sprema. Kralj Christian nastoji pridobiti Crnu stijenu, s As'silarijem je u dugogodišnjem savezu.“

„Što je s Kaamon-Raht? upita šumski vilenjak Lakon. Njegova ina e vedra narav i blago lice, gotovo djevoja ko, ovog puta nisu dolazili do izražaja. Briga ih je zamijenila.

„Pretpostavimo da e Overlord i Kodran prvo osvojiti Everdark. Nakon toga e krenuti na prvo kraljevstvo koje im je na putu“, pretpostavi Melron.

„Zna i Kaamon-Raht pada...“ re e Omar kao da ga to nije previše morilo. Druid, duge bijele kose s pletenicama koje su pale preko njegovih prsa, nije gajio simpatije prema ljudima.

„Ostaje nas etvero; Kiroshan, Crna stijena, As’silari i mi“, doda Melron.

„Pa to nam zbilja ne bi trebao biti problem!“ uzvikne Darg, glade i bradu.

„Nikad ne podcjenjujte neprijatelja, kralju patuljaka!“ upozori ga Elesar. „Kodranovi orci su nakon Velike Bitke možda raštrkani po istoku, ali pitanje je vremena kada e ih ponovo okupiti“, re e Elesar.

„Tko zna što još Kodran ima u planu. Sigurno e se prizvati nove demone“, doda Omar. U jednoj je ruci vrtio svoje, gotovo snježno bijele pletenice.

„A da ne spominjemo kakva je Overlordova vojska. Ne mogu ni zamisliti kakvu je vojsku „uzgojio“, sve ove godine pod našim nogama“, nadoveže Melron.

„Možemo saznati“, re e Elesar. „Na putu od Kiroshana napali su nas Kodranovi orci.“ Ostali se trznu. Vilin- ovjek je rekao to tako ležerno kao da nije ni bilo vrijedno spomena. Nastavi: „Zacijelo je imao uhodu u Kiroshanu, kad je znao što namjeravamo. Uz njegove orke našao se i jedan gmazoliki...“

„Quickfoot!“ ubaci se Kalisa. Nije razumjela kako to da je onda gmazoliki slobodno hodao me u njima. Ali je znala da je to bila Elesareva odluka i znala je da je ispravna.

„Misliš da on zna kakva je Kodranova vojska?“

„Vjerujem da zna“, odgovori. „Sluge, dovedite gmazolika!“ obrati se slugama koji su spremno ekali kraj vrata. Jedan od njih se nakloni i žurno oti e.

„Gospodaru, jeste li sigurni da mu možemo vjerovati?“ upita Melron. Nikada još nije susreo gmazolike. Jasno da je bio oprezan.

„Dovoljno siguran da mu povjerim i svoj život.“

„Volio bih da sam tako siguran kao i vi, gospodaru“, re e Lakon. Njegov lord je ponekad imao udne odluke. Ali te odluke su se uvijek kasnije ispostavile to nima.

„Samo se nadajmo da vas instinkt ne vara“, doda Omar zavaljen u stolac.

„Elesare, mislim da si zaboravio nešto. arobnjake!“ re e mu Kalisa.

„Nisam zaboravio. To je sljede i zadatak. Vodim princezu Caitlin tamo i usput u porazgovarati s Zeronom. On ve sigurno zna da je Kodran slobodan.“

Vije anje prekine sluga koji je doveo Quickfoota. Ugledavši dvoranu, gmazoliki je ostao u udu. Noge ga nisu slušale. Stajao je na mjestu zadivljen ljepotom. Tek kada ga je Elesar prozvao, vratio se u stvarnost.

„Quickfoote, potrebna nam je tvoja pomo . Možeš li nam išta re i o Kodranovoj vojsci?“

Quickfoot je zablistao. Bio je spreman izvu i iz sje anja svaki detalj kojeg se mogao dosjetiti i ponuditi ga Elesaru.

„Eh, šefe, sve je bilo puno orkov. Ti su gadni. Srel sem ih na ulazu u Mo varu, pa sem si odmah mislil da buju zeli i gmazolike u vojake. A ak se dokopaju Mystosa, onda bu gadno. Tam ima opakih živina. Peteroglava udovišta i sli no! I još nekaj! ul sam i da bu platili nekim ljudima s istoka da napadnu, e sad se ne sje am, ili vas ili arobnjake“, od uzbu enja je govorio brzo da su ga ostali jedva pratili.

„Hvala ti, Quickfoote. To su nam zna ajne informacije. Možeš i i“, zahvali mu Elesar.

„Kaj me više nete trebali?“ razočarano je rekao Quickfoot. Trenutak časti koji mu je pružen inio mu se prekratak.

„Hvala, zasad te više ne trebamo, ali računamo na tebe“, rekao je mu Elesar i to malo povratio gmazolikom poljuljano samopouzdanje.

Kada je gmazoliki napustio dvoranu, Melron progovori:

„Ljudi s istoka? Barbari!“ zabrinuto je rekao.

„Situacija postaje sve ozbiljnijom. Ako ne djelujemo brzo, imat ćemo vrlo snažnu vojsku pred pragom“, upozori Kalisa.

„Istina. Ne smijemo više gubiti vrijeme“, zastane i prođe dlanom po bradi. Ponovo je pogledao prema fontani, potom kroz balkon prema gradu. Rekao je na kraju: „Gospodo, moramo se spremiti za rat. Svatko od vas zna što mu jeiniti. U zoru ću odvesti Caitlin u Adazar i razgovarati s arobnjacima. Očekujem da do mog povratka sve bude spremno.“

„Bez brige, gospodaru. Sve će biti spremno kada se vratite“, rekao je Melron.

Elesar ustane što je bio znak da je sastanak završen. Svi osim Kalise napuste dvoranu. Kad su se vrata zatvorila i sluge ih ostavili same, ona nježno zagrlila Elesara i upita:

„Da uzmem liru?“

„Može“, osmjehne joj se. „Očekam te kod Stabla.“

*

No se spustila. Ulice su bile prazne, drugačije od onih što ih ljudi znaju i pale vatrom, zasjaju neobičnim plavim sjajem. Vilenjaci su kao magija. Izgledale su kao stotine zvijezda što lebde nad gradom.

Šumski vilenjaci i ostali stanovnici, povukli su se u svoje kuće, dok su noćni vilenjaci tek započinjali svoj „dan“. Vratnice grada su bile zatvorene. Sve je utihnulo.

Quickfoot je stajao ispred ulaza u dvor i promatrao okolinu. Nije znao kamo su otišle djevojke. Više nisu bile kraj jezera. Primijetio je da su i ulice opustjele. Pokušao je osluhnuti ne bi li čuo nešto. Ništa. Zabrinuo se. Gdje li su svi nestali? Zar je ipak ovo sve san?

„Zdravo, Quickfoote!“ od iznenadna Kalisina glasa on poskoci kao preplašena mačka.

„Jao! Zamale sam riknuo od straha!“ prestrašeno je rekao. Kad je ugledao Kalisu u svilenom ljubimcu, koji je savršeno pristajala njezinoj ljubimcu, ponovo je ostao oči u oči i naglo se umirio. „Oh, to ste vi, Kalisa. Nisam vas čuo. A inače dobro sam se osjećam.“

„Ha, ha, oprost, ali nisam mogla izdržati“, nasmije se Kalisa. Svjetlost lanterni igrala se u njezinim očima.

„Zakaj se tak poigravate z menom? I di su svi šmugnuli?“

„Lauren je s Caitlin otišla u njezine odaje, a Elesar je kod Stabla vještice“, ljubazno odgovori.

„Zapravo sam mislio na sve vilenjake! Kam su svi nestali?“

„Zar ih ne vidiš? Obavljaju svoje svakodnevne poslove“, odgovori Kalisa. „Ili da se ispravim svakomone poslove.“

„Ma di ih vi vidite? Ja nikoga ne vidim!“ prizna Quickfoot. Napregnuo je oči i ne bi li vidio ikoga. Tu i tamo bi mu se učinilo da je vidio neke kretnje ispod svjetiljki, ali samo na tren.

„Ahh... to je zato što su noćni vilenjaci“, osmjehne se Kalisa. „Druge rase ih teško uočavaju u tami.“

„Vi mrakoljuci ste zbilja drukiji!“

„Jesi li ti to možda noćni vilenjake oslovio mrakoljucima?!“ Kalisa podigne obrvu i prijekorno ga pogleda.

„Joj! Prostitute! Pozabil sem da je to uvredljivo za vas!“ pokaje se Quickfoot i baci na koljena.

„Nije zgodno takvo nešto zaboraviti. Meni ne smeta, ali pripazi kada si društvu ostalih noćnih vilenjaka. To je za njih pogrdan naziv“ smiluje se Kalisa i pomogne mu ustati. Nježan dlan na Quickfootovom licu bio je kao dodir s nebesa. Kalisin dlan je bio mekši čak i od dlana njegove gospodarice, koji je umalo zaboravio kakav je bio.

„Razmem, milostiva. Fala vam, kaj ste dobri. A kam ste se vi uputili, ak smijem pitat?“ Quickfoot brzo promjeni temu da izbjegne neugodnosti. Naučio je takvo što raditi kod prijašnjeg vlasnika.

„Idem do Stabla vjenosti. Elesar i ja ćemo malo svirati“, odgovori Kalisa i provuče prstima po liri.

„Šef svira liru?“ iznenađeno se gmazoliki.

„Ne, on svira frulu. Želiš nas slušati?“

„Naravno! Štel bi to čuti!“

„Pođi sa mnom. Samo budi tiho i ne ometaj nas“, rekao mu Kalisa i povede ga do Stabla vjenosti.

*

Elesar je bio naslonjen na Stablo i čuo frulu. Kada su mu Kalisa i Quickfoot prišli, ne podigavši pogled, zaključio:

„Vidim da imamo publiku.“

„Tak je! Vi sam svirajte, ne obazirite se na me! Ja bum se sel na travu i slušal!“ rekao Quickfoot i pronađe si mjesto na travi nedaleko od njih.

„U redu. Kalisa, pođi nismo“, rekao Elesar i zasvira.

Melodija koju su stvarali hipnotizirala je Quickfoota. Prekrasna svirka što smiruje duh i tijelo nije nikoga ostavilo ravnodušnim. Noćni vilenjaci su prekinuli svoje poslove i prepustili se magičnoj svirci. Skoro svaki prozor na domovima vilenjaka se otvorio, ne bi li pustio smirujuću melodiju u svoj dom. Nekima je to bila uspavanka, a nekima ugodno buđenje.

Djeca i stari, žene i muškarci, došljaci i domaćini. Svi su se okupili oko Stabla i uživali u božanskoj melodiji.

Kalisini nježni prsti prebivali su po žicama lire kao razigrane ptice na granama. Njezina crna kosa, što se sjajila na mjesecini poput crnog bisera, lepršala je u ritmu melodije, savršeno se uklapajuć u cjelokupnu sliku.

Elesareva frula imala je vlastiti život. Njezini zvuci su istovremeno pratili Kalisinu liru i stvarali vlastite zvukove, oponašajući i crkvut ptica, prizivajući i noćne ptice da se pridruže arobnoj melodiji.

Publika je bila ponesena trenutkom. Iako su pegazi i jednorozci došli iz Misti ne šume do Stabla i pridružili se brojnom slušateljstvu.

Quickfoot nije mogao vjerovati svojim oči. Ni korak od njega, stajali su ili sjedili jednorozci i pegazi. Osjećao se potpuno sigurnim u ovom magičnom okruženju.

Toliko sigurnim, da je zaspao naslonjen na pegaza.

Nakon nekog vremena, koje je **zvučalo** (izgledalo) kao sate i sate sviranja, Elesar i Kalisa završe s glazbom. Slušatelji koji su opušteno slušali svirku, probude se kao iz nekog sna i nastave sa svojim radom.

Vilin-ovjek pogleda Quickfoota koji je spavao kao dijete. Osmjehne se gmazoliku, podigne ga u naručje i odnese u dvor.